

Arrest

nr. 159 989 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest - welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM - en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding inhoudt van de verzoekende partij naar het door haar genoemde land van herkomst, Georgië, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. De verwijzingen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er verder op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 april 2015 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire heeft geweigerd. Deze weigering werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 151 989 bevestigd op 8 september 2015. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is. Verwijzingen naar een algemeen artikel van 2012 uit “The Caucasus Analytical Digest” en elementen die reeds in het kader van de asielprocedure werden beoordeeld zijn immers niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partij dient immers concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen aannemelijk maken om te kunnen besluiten tot een schending van voornoemd artikel 3. Zij laat echter na dit te doen. Bovendien wijst de Raad erop dat zij deze grieven reeds in haar asielprocedure heeft laten gelden, zodat de verzoekende partij nalaat nieuwe elementen aan te brengen die nog niet in het kader van haar asielaanvraag werden beoordeeld. In dit opzicht kan zij niet dienstig voorhouden dat er geen zorgvuldig onderzoek werd verricht naar de schending van artikel 3 van het EVRM, nu voormelde elementen tijdens de asielaanvraag opgeworpen en beoordeeld

werden. De bestreden beslissing heeft voorts enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Zij toont dan ook niet aan dat er enig risico bestaat dat zij, in strijd met het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 november 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP verwijst in de eerste plaats naar de stukken van het dossier in het bijzonder naar de opbloeiing van de bloedvete. In antwoord op de nota en de beschikking stelt VzP dat de beslissing van het CGVS VwP niet ontslaat van de verplichting om een eigen onderzoek te voeren naar de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest, voor zaken die buiten de bevoegdheid van het CGVS liggen. De artikelen zoals aangehaald zijn absolute artikelen en dus mag DVZ als nationale overheid niet afwijken van deze dwingende bepalingen waarbij België zich heeft verbonden bij verdrag. Zij moeten dus verklaren in de bestreden beslissing waarom er voor haar geen schending is en mag zich niet beperken te verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal. Zo verwijst VzP naar het arrest TRIBELSI van het EHRM waarbij toch een schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld en wijst op de gelijkaardigheid van de zaken omdat de artikelen absoluut zijn moet er een eigen beoordeling zijn in deze zaak. VwP moet een eigen beoordeling doen.”

Wat de kritiek van de verzoekende partij betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag, zijnde een bestaande bloedwraak en die zij opnieuw aanhaalde in haar verzoekschrift. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werd de aangehaalde bloedwraak en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in de fase van de behandeling van haar asielaanvraag. Zo werd zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als door de Raad geoordeeld dat de verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande de vermeende bloedwraak. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 151 989 van 8 september 2015, vast dat de

verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat is gebleken dat aan het asielrelaas van de verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Georgië.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM ertoe gehouden is de elementen te onderzoeken die buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen valt, dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij zich in casu op dezelfde elementen beroept die zij reeds heeft aangehaald voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Aangezien zij geen andere elementen aanbrengt waarvan zou kunnen aangenomen worden dat zij niet werden onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ziet de Raad niet in welke elementen de verwerende partij nog verder diende te onderzoeken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kon volstaan met de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Door zich herhaaldelijk te baseren op haar asielrelaas, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 16 november 2013 werd aangegeven omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest. Zowel uit voormelde beschikking als uit het arrest van de Raad, dat op 8 september 2015 uitspraak deed over het beroep tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een volledig en uitgebreid onderzoek van het asielrelaas van de verzoekende partij heeft gevoerd en zich eveneens heeft uitgesproken over de aangehaalde elementen met betrekking tot de bloedwraak dat de weigering van de vraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg had. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beschikking of de bestreden beslissing onterecht werd genomen.

De verzoekende partij verliest eveneens uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een verder onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven facetten van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de uitvoering van de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat de overname van de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen niet voldoende is om de beslissing te nemen en te stellen dat er een onderzoek is gebeurd, dient te worden vastgesteld dat deze kritiek enerzijds feitelijke grondslag mist nu de bestreden beslissing geenszins de motieven van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen overneemt en anderzijds dat uit het voorgaande is gebleken dat er geen schending voorligt van de aangevoerde hogere rechtsnormen, zodat de kritiek op dit punt niet dienstig is.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar de zaak Tribelsi uitgesproken door het EHRM en meent dat dit arrest naar analogie kan worden toegepast. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat de correcte verwijzingen van deze zaak mee te delen. Er is de Raad geen arrest Tribelsi bekend. Aangenomen dat de verzoekende partij verwijst naar de zaak Trabelsi v. Belgium van 4 september 2014, ziet de Raad niet in hoe deze zaak naar analogie dienstig kan zijn. Zoals reeds

aangestipt wordt de door de verzoekende partij aangehaalde bloedwraak volstrekt ongeloofwaardig geacht.

2.2 Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk aan de beschikking van 17 november 2015.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU